

Laura Pylvänäinen
University of Southern California
Annenberg School for Communication and Journalism
M.A. in Specialized Journalism, 2025–2026

LOPPURAPORTTI

Valmistautuminen

Helsingin Sanomain Säätiön puhelu valinnastani stipendiaatiksi tuli lokakuun ensimmäisellä viikolla, mistä käynnistyi kahdeksan kuukauden lähtövalmistelu. Itse en kokenut tätä palapeliä erityisen hankalaksi, kunhan asioita hoiti ajoissa eteenpäin yksi kerrallaan.

Loppuvuosi vierähti yliopiston hakemusta tehden. Säätiön stipendiaattien tulee hakea erikseen USC:n opiskelijoiksi, ja hakemus on melko työläs ja aikaa vievä. Kaikki todistukset aiemmista yliopistoista tuli käännättää virallisilla kääntäjillä. Osa todistuksistani oli olemassa valmiiksi englanniksi, mutta esimerkiksi kandidaatin tutkinnon todistukseni Jyväskylän yliopistosta sain käännettyä edullisesti yliopiston omalla kielikeskuksella. Espanjankieliset todistukset meksikolaisesta vaihtoyliopistostani taas käänntin verkosta löytyneellä kääntäjällä parilla kymmenellä dollarilla.

Kuvittelin, että voisin luistaa vaaditusta TOEFL-kielikokeesta, sillä aiempi maisterintutkintoni Helsingin yliopistosta on englanninkielisestä ohjelmasta gradua myöten, ja olen aiemmin TOEFL:n suorittanut vaihto-opintojani varten. Näin ei kuitenkaan ollut: aiemmasta kokeesta oli kulunut liian monta vuotta, ja englanninkielinen tutkinto kelpaa todisteeksi kielitaidosta vain maasta, jossa virallinen kieli on englanti. Koe oli onneksi melko helppo, mutta siihen kului yli kolme sataa euroa ja yksi marraskuinen lauantapäivä.

Yliopistohakemukseen vaadittiin myös työnäytteitä, joten joululoma vierähti tv-juttuja tekstittäen englanniksi ja motivaatiokirjettä rustaten.

Kun hakemus oli lähtenyt eteenpäin vuodenvaihteessa, oli aika kääntää katse viisumin ja asumisen järjestämiseen. Virallisen hyväksymiskirjeen yliopistolta sain vasta huhtikuun alussa, ja vasta sen jälkeen pystyin hakemaan F1-opiskelijaviisumia. Sitä ennen olin jo ostanut lennot ja vilkuillut asuntotarjontaa päästäkseni kärryille hinta-laatusuhteesta ja asuinalueista. Olin myös täyttänyt viisumihakemuksen valmiiksi niin pitkälle kuin pystyin ilman hyväksymiskirjettä ja käynyt viisumikuvassa, jotta kaikki olisi mahdollisimman valmiina.

Viisumi edellytti suurlähetystössä käyntiä, ja haastatteluajan sain toukokuun alkuun. Haastattelussa kysyttiin lähinnä aiemmista matkakohteista ja matkojen syistä sekä opiskeluvuoden rahoituksesta. Passi viisumeineen tuli postissa kotiin kaksi päivää myöhemmin. Viisumiprosessin Sevis-maksuun ja suurlähetystön viisumimaksuun meni rahaa

yhteensä 535 dollaria. Ajoituksessa oli hieman onnea matkassa: noin kolme viikkoa oman haastatteluni jälkeen Trump keskeytti ulkomaalaisten opiskelijoiden haastattelut suurlähetystöissä joksikin aikaa.

Lähdin matkaan kohti Los Angelesia juhannusviikolla, sillä kesälukukausi alkoi heti juhannuksen jälkeisenä maanantaina.

Opinnot

USC Annenberg tarjoaa kolmea eri maisteriohjelmaa, joista säätiön stipendiaatit voivat valita kahden välillä: Specialized Journalism (SJ) tai Specialized Journalism (Arts and Culture). Tosin, lukuvuotemme aikana työryhmä alkoi pohtia näiden ohjelmien yhdistämistä, ja tämä tapahtunee tämän raportin kirjoitushetken tietojen mukaan niin, että uusittu ohjelma käynnistyy kesällä 2027. Itse suoritin Specialized Journalism -ohjelman.

Ohjelmassa mielestäni on parasta sen muunneltavuus. Samasta ohjelmasta valmistui opiskelijoita hyvinkin erilaisilla vahvuuksilla, kun jokainen räätälöi kurssipalettiaan omien tavoitteidensa ja kiinnostuksenkohteidensa mukaan. USC:llä on mielettömät resurssit urheilu-, viihde- ja kulttuurijournalismiin, ja moni erikoistui jompaankumpaan. Kulttuuriin erikoistuneita suomalaistoimittajia on USC:ssä jo ollut, mutta olisipa hienoa, jos tulevaisuudessa joku urheilutoimittaja hyppäisi kokeilemaan mitä vuosi Annenbergissä voisi tarjota. Myös dokumenttilinjalla oli kymmenkunta opiskelijaa, ja osa keskittyi selvästi audiojournalismiin ja podcasteihin. Hauskaa on myös se, että USC tarjoaa useita kursseja ruokajournalismista – siinäpä tilaisuus syventyä ravintolakritiikkien kirjoittamiseen pieteetillä.

Pidin myös siitä, kuinka kurssitarjontaa muovattiin ajankohtaisten aiheiden mukaan. Lukuvuonna 2025–2026 jokavuotisten kurssien ohella järjestettiin esimerkiksi kurssi olympialaisraportoinnista, johon sisältyi vierailu vuoden 2028 olympialaisia isännöivälle Memorial Coliseumille ja useita vieraspuhujia. This California Life -podcast-kurssi ja Reporting on Race and Justice -kurssi yhdistivät voimansa ja tuottivat radiosarjan ICE-ratsioista Etelä-Kaliforniassa.

Opiskelu amerikkalaisyliopistossa on käytännönläheistä ja eurooppalaisia yliopistoja vähemmän akateemista. Vuoden aikana en lukenut ainuttakaan akateemista paperia tai tutkimusta, mutta laatujournalismia luin, kuuntelin ja katsoin senkin edestä. Pääasiassa ryhmät ovat pieniä, ja kursseilla on alle 20 opiskelijaa. Sen myötä professorit tulevat todella tutuiksi, ja henkilökemioiden ylläpitäminen on luonteva osa yliopistoarkea. Osa opettajista on tavattavissa toimistoaikoina ja olettaakin opiskelijoiden tulevan käymään ja kysymään opastusta kurssitöiden tekoon. Samalla voi rupertella arjesta Los Angelesissa. Parasta opetusta sain opettajilta, jotka opettivat osa-aikaisesti päivätyönsä ohessa. Kyseisiltä kursseilta oppi eniten media-alasta ja nykyjournalismista Yhdysvalloissa.

Kurssitöitä oli paljon, ja oma kurssivalikoimani osoittautui vuoden ympäri melko työlääksi. Monella kurssilla oli joka viikko jotain palautettavaa. Toisaalta se tarkoitti sitä, että työtaakka pieneni melko tasaisesti lukukauden edetessä ilman hillitöntä rutistusta viimeisille viikoille.

Specialized Journalism -ohjelmaan vaadittua opintopistemäärää oli juuri laskettu 34:stä 30:een, mikä kerrottiin opiskelijoille vasta kesälukukauden aikana. Olin jo laatinut oman opintosuunnitelmani 34 opintopisteellä, joten suoritin tutkintoni sen mukaisesti. Kesällä suoritin kuusi, syksyllä 14 ja keväällä 14 opintopistettä. Monesta pakollisesta kurssista voi myös neuvotella: aiempien stipendiaattien tapaan sain puhuttua itseni pois Yhdysvaltojen medialakeja koskevalta Seminar in Mass Communication Law -kesäkurssilta (ulkomaalaisuuteeni vedoten) ja myös syksyn akateemisemmalta Critical Thinking: The Art and Science of Not Getting Fooled -kurssilta (aiempiin opintoihini vedoten).

Yliopistolla voi melko vapaasti valita kursseja myös muista tiedekunnista Annenbergin ulkopuolelta. Itse halusin ehdottomasti opiskella myös maailmankuulussa School of Cinematic Arts (SCA) -elokuvakoulussa, joten otin sieltä yhden kurssin sekä syksyllä että keväällä. Seuraavaksi käyn läpi suorittamani kurssit.

Kesälukukausi 2025

Kurssin nimi

Opintopisteet

JOUR 528 - Summer Digital Journalism Immersion (pakollinen)	3 op
JOUR 511 - Introduction to Narrative Non-Fiction (pakollinen)	1 op
JOUR 503 - Visual Literacy and Introduction to Documentary Storytelling	1 op
JOUR 501 - On-Air Training	1 op

Kesälukukauden pääkurssi oli **Summer Digital Journalism Immersion**, joka on yhteinen kaikille journalismin maisteriopiskelijoille suuntauksesta riippumatta.

Maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin kokoonnuimme noin 14-henkisen pienryhmän kesken. Tiistaisin ja torstaisin tapasimme isossa salissa massaluennolla, jossa joko opetettiin teknisiä taitoja, kuten Adobe Auditionin tai Premieren käyttöä, tai käytiin läpi Annenbergin yleisiä käytäntöjä ja tulevaa vuotta. Pienryhmissä käytiin läpi journalismin perusteita kirjoittamisesta audioon ja televisioon, joten alalla työskennelleille kurssi ei juuri tarjonnut uusia eväitä. Sen päätarkoitus onkin varmistaa, että kaikki opiskelijat ovat kutakuinkin samalla viivalla ennen syksyn opintojen alkua ja ehkäpä kannustaa uusiin aluevaltauksiin tulevan vuoden aikana.

Oman pienryhmäni opettajilta, politiikan toimittaja Sam Youngmanilta ja tv-tuottaja Barbara Pierceltä, opin kuitenkin yksittäisiä anekdootteja journalismista Yhdysvalloissa. Youngman kertoi työstään Valkoisessa talossa, vaalikampanjakentillä ja Air Force Onessa, Pierce puolestaan ammensi tarinoita 25 vuodestaan CBS:n uutisten ja *60 Minutes* -ohjelman tuottajana.

Kurssin aikana tehtiin monimediaprojekti ryhmätyönä. Kattoteema kaikille projekteille oli *“The Golden State: Living the Dream or Dreaming of Living?”* Meidän työmme ”[Stepping up – LA soccer fans refuse to be sidelined](#)” tarkasteli, kuinka maahanmuuttovirasto ICE:n ratsiat ovat vaikuttaneet jalkapallofaneihin, joista merkittävä osa on latinotaustaisia Los Angelesissa. Oli hauskaa käyttää pitkstä aikaa espanjaa haastatteluissa ja tutustua kaupungin jalkapallokulttuuriin.

Toinen Specialized Journalism (SJ) -linjan pakollinen kesäkurssi on **Introduction to Narrative Non-Fiction**. Kurssia opetti Eric Pape, joka vetää myös tutkivan journalismin ja ulkomaanjournalismin kursseja yliopistolla. Kurssilla luettiin pitkiä feature-artikkeleita, joista pidettiin lukupäiväkirjaa ja keskusteltiin. Lisäksi teimme joukon erilaisia kirjoitusharjoituksia, jotka koin ihan hyödyllisiksi. Tuskin kukaan on aiemmin editoinut tekstiäni yhtä tarkkanäköisesti ja oivaltavasti kuin Pape, ja se oli ehdottomasti tämän kurssin parasta antia.

Visual Literacy and Introduction to Documentary Storytelling on valinnainen johdantokurssi Annenbergin dokumentaarisen elokuvan linjalle, jota vetää Dan Birman. Kurssin aikana katsottiin kotona vapaavalintaisia dokumentteja ja analysoitiin niiden visuaalista kerrontaa. Birmanilla on mestari-kisälli-henkinen ote opetukseen. Luennoilla oli harvoin materiaaleja, sillä tunnit perustuivat hänen pitkiin improvisoituihin monologeihinsa. Kurssi oli vuoden helpoin, mutta en oppinut yhtään mitään. Siksi päätin, etten jatka Annenbergin dokumenttilinjalla.

On-Air Training oli hieman villi kortti kurssieni joukossa. Televisiotaustaisena olin utelias näkemään, kuinka amerikkalaisia journalismiopiskelijoita koulitaan kameran eteen, sillä olen aina ihaillut heidän luontevuuttaan suorissa lähetyksissä. Lisa Pecot-Hébertin vetämä kurssi olikin kiintoisa kurkistus amerikkalaiseen tv-kulttuuriin ja esiintymisen lainalaisuuksiin. Siihen sisältyi kolme käytännön harjoitusta: lyhyen uutislähetyksen kirjoittaminen ja ankkurointi, suora lähetys kentältä ja haastattelu studiovieraan kanssa. Vaikka kaikki tämä oli ennestään tuttua, oli hauskaa haastaa itseään samaan englanniksi ja amerikkalaisittain. ”Sign off” osoittautui kaikkien viikkojen jälkeenkin kaikista vaikeimmaksi – siis itsensä esitleminen oman osion päätteeksi.

Syyslukukausi 2025

Kesän pehmeän laskeutumisen jälkeen opinnot käynnistyivät toden teolla: syksyn kurssit olivat merkittävästi kesäkurssveja työlämpiä. Monipuolinen kurssipaletti piti opiskelua mielekkäänä: se sisälsi kirjoittamista, lukemista, pitchaamista, kuvaamista, editoimista, tutkimista, faktantarkistusta ja koodaamista.

Kurssin nimi**Opintopisteet**

JOUR 567 - The Power of Narrative (pakollinen)	2 op
JOUR 594A - Master's Thesis Seminar (pakollinen)	2 op
JOUR 539 - Introduction to Investigative Reporting	2 op
JOUR 556 - Digital Investigations I: Introduction to OSINT Reporting	2 op
JOUR 553 - Coding and Programming for Storytelling	2 op
CTPR 474 - Documentary Production	4 op

The Power of Narrative on SJ-linjan opiskelijoille pakollinen kurssi, joka jatkaa – ja pitkälti valitettavasti toistaa – kesän narratiivisen journalismin kurssia. Diane Winstonin kurssilla luettiin joka viikko *paljon* ja pidettiin lukupäiväkirjaa. Artikkeleiden kirjoittajat, esimerkiksi The Atlanticin, New York Timesin, Rolling Stonen ja ProPublican riveistä, vierailivat luennoilla joka viikko. Lisäksi syksyn ajan työstiin omaa pitkää narratiivista artikkelia. Oma artikkelini kertoi 17 vuotta osavaltion vankilassa istuneesta naisesta ja tarkasteli naisvankien kokemuksia Kaliforniassa. Alkuun vierailijat olivat kiinnostavia, mutta syksyn mittaan kurssi kävi toisteiseksi, ja olisin kaivannut monipuolisempia opetusmetodeja.

Puolikkaan lukukauden ajan kokoontunut **Master's Thesis Seminar** oli kurssi, jolla opiskelijat Oscar Garzan johdolla päättivät lopputyönsä aiheen, lukivat kirjailija-toimittaja Robert Caron kirjan *Working*, jonka yhteys itse kurssiin jäi hieman epäselväksi, ja pitivät esitelmän tulevasta projektistaan. Käytännössä siis käytiin läpi lopputyön vaatimukset, aikataulu ja saatavilla olevat resurssit sen tekoon. Keväällä lopputyö tehtiin itsenäisesti muiden kurssien ohella.

Valinnaisten kurssien osalta syksy oli äärimmäisen antoisa! **Introduction to Investigative Reporting** oli Scott Gloverin ja Matt Laitin jokaviikkoinen tutkivan journalismin tarinatuokio, jossa vanhan liiton parivaljakko ruoti juttujen prosesseja, sekä omiensa että muiden. Kurssin ote oli rento, ja opetussuunnitelmaa seurattiin lähinnä nimellisesti, mutta alle kymmenhenkisessä ryhmässä opetus oli henkilökohtaista ja keskustelevaa. Siitä nautin eniten, sillä Glover ja Lait ovat tehneet pitkän uran tutkivina toimittajina, ja kumpikin työskentelee CNN:n tutkivassa tiimissä, Lait osaston tuottajana.

Kurssin puitteissa Los Angelesin oikeustalon käytävät ja tietokoneet kävivät tutuiksi. Koputtelin naapuruston oviin Long Beachilla ja ravasin ravintolassa tivaamassa sen terveystietoa omistajan ärsytykseksi asti. Luokassa myös järjestettiin roolipelejä, joissa harjoiteltiin oikeiden dokumenttien ja lähteiden etsimistä, sekä vastahakoisten lähteiden suostuttelua. Osa kurssin opeista oli aavistuksen amerikkakeskeisiä, ja opin paljon esimerkiksi Yhdysvaltojen oikeusjärjestelmästä. Samalla se kuitenkin korosti tietopyyntöjen, julkisten dokumenttien, sinnikkyuden ja tutkivan ajattelutavan tärkeyttä tavalla, joka juurtui mieleen.

Digital Investigations I: Introduction to OSINT Reporting oli erinomainen pari perinteiselle tutkivan journalismin kurssille. Samalla se on myös paras kurssi, jonka olen koskaan käynyt: sen myötä hurahdin OSINT-menetelmiin, eli avointen lähteiden hyödyntämiseen osana journalistista prosessia. Harvalla luennolla torstai-ilta 18.30–21 vierähtäisi viikko toisensa jälkeen niin, ettei kelloa tulisi mieleenkään vilkaista – niin vaihteleva, kiinnostava ja pedagogisesti taitavasti toteutettu se oli. Bootcamp-henkinen kurssi oli myös todella työläs ja vaativa, ja jokaviikkoihin haasteisiin meni aikaa; usein raportit venähtivät toistakymmentä sivua pitkiksi. Intensiivisyyden ansiosta kurssilla syntyi tiivis ryhmähenki, ja sama kokoonpano jatkoi myös kevään jatkokurssille.

Kurssin haasteissa esimerkiksi verifioimme kuvia ja videoita, etsimme ihmisten osoitteita epämääräisten somepäivitysten perusteella, tutkimme lentokoneiden dataa, etsimme henkilöllisyyksiä anonyymien sometilien takana ja niin edelleen. Kurssiin sisältyivät myös osiot verkkoturvallisuudesta sekä todisteiden keräämisestä ja arkistoinnista. Kun ensiluennolla näytettiin esimerkkejä avointen lähteiden tiedustelun mahdollisuuksista, ne näyttivät silmissäni lähinnä taikuudelta. Lukukautta myöhemmin pystyin itse samaan. Parasta on, että monia näitä taitoja pystyn suoraan soveltamaan työssäni ulkomaantoimittajana.

Coding and Programming for Storytelling oli kurssi, jolle päädyin hieman vahingossa. Summer Immersion -kurssiin kuului pari tuntia koodaamisen alkeita, joista yllättäen huomasin pitäväni, kuten myös opettajasta Peggy Bustamantesta. Hän kannusti minua mukaan luvaten opetuksen olevan rentoa ja opiskelijoiden tyypillisesti pitävän kurssia hauskana. Kumpaakaan adjektiivia en lähtökohtaisesti yhdistäisi koodaamiseen, mutta hän oli oikeassa. Koodaustunti oli jokaviikkoinen meditaatiohetkeni ja pidin siitä, kuinka HTML, CSS ja JavaScript kävivät viikko viikolta yhä enemmän järkeen. Koodaria minusta ei tule, mutta koin yleissivistäväksi ymmärtää perusteita. Taidoista oli myös hyötyä esimerkiksi OSINT-kurssin haasteissa.

Koska Annenbergin dokumenttilinja ei kesällä vakuuttanut, päädyin valitsemaan **Documentary Production** -kurssin School of Cinematic Artsin (SCA) puolelta, ja ilokseni myös pääsin mukaan. Koin, että elokuvakoulun puolella on enemmän tilaa luovuudelle ja dokumentaarista elokuvaa lähestytään cinéma vérité -ilmaisua laaja-alaisemmin ja kunnianhimoisemmin. Lisäksi kuvauskalusto on elokuvakoulun puolella modernimpaa.

Syksyn aikana suunnittelimme, kuvasimme ja editoimme pari- tai ryhmätyönä lyhytdokumentin valitsemastamme aiheesta. Kolmihenkinen ryhmämme seurasi päähenkilöämme, pelastaja Annaa, pitkin syksyä, ja lopputuloksena oli dokumentti

naispelastajan työstä miesvaltaisella alalla maastopalojen riivaamassa Los Angelesissa. Yllättävän työlääksi osoittautui paperityö ennen kuvausten alkua: heti, kun journalistista materiaalia käytetään tv-jutun sijaan dokumentissa, on lupamankeli melkoinen. Lisäksi Film LA:n kuvausluvut ovat opiskelijahinnoillakin kalliit.

Joka tunnilla esitimme viikon aikana kuvattua tai editoitua materiaalia, ja prosessi eteni hyvin järjestelmällisesti. Saimme ja annoimme palautetta viikoittain. Oli opettavaista myös nähdä, kuinka muiden ryhmien projektit muotoutuivat syksyn aikana, ideasta raakamateriaaliksi, raakaleikkaukseksi ja lopulta valmiiksi dokumentiksi. Loppuvaiheessa elokuvasävellyksen opiskelijat sävelsivät töihimme musiikit.

Tälläkin kurssilla sain nauttia pienestä ryhmäkoosta: yhdentoista opiskelijan ryhmäämme veti kaksi opettajaa, Patrick Shen ja Heidi Burkey, jotka ovat omalla urallaan tehneet ja tuottaneet niin lyhyitä kuin pitkiäkin dokumentteja ja dokumenttisarjoja, kiertäneet festivaaleja ja työskennelleet striimausalustojen kuten Netflixin, Disneyn ja HBO:n kanssa.

Joulukuussa kaikki kurssin viisi dokumenttia esitettiin elokuvakoululla avoimessa ensi-illassa, johon kutsuttiin myös ystävät, perheet ja elokuvien päähenkilöt. Oli palkitsevaa päästä näkemään oma kädenjälki valkokankaalla ensi kertaa.

Kevätlukukausi 2026

Kurssin nimi

Opintopisteet

JOUR 594B - Master's Thesis (pakollinen)	2 op
JOUR 585 - Specialized Reporting: Religion	4 op
JOUR 557 - Digital Investigations II: OSINT Reporting Lab	4 op
JOUR 499 - Creating with AI: Multimedia Tools for Journalism	2 op
CTWR 422 - Creating the Dramatic Television Series	2 op

Master's Thesis on koko tutkinnon lopputyö, jonka aiheen ja toteutustavan saa valita melko vapaasti. Ohjausta ja editointia on pyydettyä tarjolla kolmihenkiseltä lopputyökomitealta, johon itse kysytään sopivia opettajia. Oma lopputyöni *“Church Curious – A Finnish*

journalists' journey through American Christianity” on seitsemän kappaleen narratiivinen artikkeli kristinuskosta Yhdysvalloissa 2020-luvulla Alexis de Tocquevillen jalanjäljissä.

Päädyin lopputyöni aiheeseen uskontojournalismiin keskittyneen **Specialized Reporting: Religion** -kurssin ansiosta. Uskontoon erikoistuneen Diane Winstonin ja politiikan journalismiin erikoistuneen Alan Mittelstaedin yhteiskurssi sukeltaa joka vuosi eri uskontoteemaan, ja edellisvuosina ryhmä on tehnyt yhteisiä juttumatkoja esimerkiksi Saksaan ja Intiaan. Itse valitsin kurssin ennen kaikkea sen teeman vuoksi: keväällä 2026 se paneutui kristilliseen nationalismiin ja maahanmuuttoon Yhdysvalloissa. Tällä kertaa ei tehtykään ryhmämatkaa, vaan opiskelijoille annettiin yliopistolta budjetti, jolla matkata yksin tai muiden kurssilaisten kanssa vapaavalintaiseen osavaltioon juttumatkalle. Itse halusin kurkistaa Kalifornian kuplan ulkopuolelle raamattuvyöhykkeelle ja matkasin viikoksi Alabamaan.

Kurssin aikana luettiin paljon artikkeleita ja katsottiin dokumentteja kristillisestä nationalismista, kristinuskon historiasta Yhdysvalloissa sekä maahanmuutosta kirkkojen näkökulmasta. Lukemistoista kirjoitettiin omia kommentteja joka viikko, ja monien tekstien kirjoittajat vierailivat puhumassa kurssilla. Los Angelesissa kirjoitimme kaksi artikkelia teemoihin liittyen, ja juttumatkalta kirjoitimme kaksi lisää. Kurssin myötä aloin vierailla eri kirkkoissa ympäri Kaliforniaa, mikä inspiroi lopputyöhöni. Koen, että kurssin myötä ymmärrän amerikkalaista yhteiskuntaa, kulttuuria ja politiikkaa paremmin.

Digital Investigations II: OSINT Reporting Lab oli jatkumoa syksyn OSINT-kurssille. Työmäärältään se oli selvästi syksyn kurssia maltillisempi, ja ote oli rennompi. Kevään aikana kävimme läpi esimerkiksi tietopyyntöjen tekemistä sekä osavaltion että liittovaltion tasolla, liittovaltion tuomioistuinasiakirjojen etsimistä, satelliittikuvien etsimistä ja tulkintaa, kaukokartoitusta, meriliikennedataa ja kryptovaluuttoja. Kevään aikana työstettiin myös OSINT-projekteja ryhmissä. Kurssilla kävi useita vieraspuhujia sekä medioiden visual investigations -tiimeistä että muiltakin OSINT:n aloilta.

Ensimmäistä kertaa järjestetty **Creating with AI: Multimedia Tools for Journalism** -tekoälykurssi tuuppasi minua ottamaan haltuun tekoälyn tarjoamia mahdollisuuksia journalismissa. Joka viikko kurssille luettiin lyhyitä tekstejä ja kirjoitettiin lukupäiväkirjaa, minkä lisäksi lähes viikoittain palautettiin jokin käytännön tehtävä. Kurssi oli avoin myös kandidaton opiskelijoille, minkä vuoksi alussa käytettiin paljon aikaa keskusteluihin, jotka tuntuivat itsestäänselvyyksiltä.

Kiinnostavaksi kurssi muuttui, kun alettiin käydä läpi, kuinka käytännössä tekoälyä eri uutistaloissa jo käytetään, ja kuinka tekoäly vaikuttaa journalismiin – vieraspuhujia kävi esimerkiksi CNN:ltä ja The New York Timesista – sekä miten sitä itse voi hyödyntää. Harjoituksissa loimme omia GPT-työkaluja ja kokeilimme olemassa olevia tekoälytyökaluja kielen editointiin, deepfake-kuvien ja -videoiden tunnistamiseen sekä kuvien, videoiden ja infografiikoiden luomiseen tai editointiin. Välityönä tehtiin tekoälyavusteinen journalistinen somepostaus, lopputyönä taas monimedia-artikkeli.

Elokuvakoulun puolelta kallistuvin valitsemaan tv-sarjan konseptointiin pureutuvan **Creating the Dramatic Television Series** -kurssin. Kurssilla opittiin askel askelelta prosessi, jolla

luodaan oma tv-sarja orastavasta ideasta valmiiksi ensimmäisen kauden juonirungoksi niin, että sen voi pitchata tuotantoyhtiöille. Pidin kovasti käsikirjoittaja-näyttelijä Alexa Alemannin opetusotteesta, ja oli hauskaa antaa luovuuden lentää tavalla, johon journalismi ei taivu. Toisaalta, tv-tuotannon maailmasta voi ammentaa paljonkin journalismin pitchaamiseen, tarinankerrontaan ja projektinhallintaan. Alle kahdenkymmenen hengen kurssilla luettiin, kommentoitiin ja editoitiin paljon. Jokainen joutui nöyrytymään keskeneräisten töiden äärellä ja uudelleenkirjoittamaan tekstejään lukuisia kertoja. Lopputyö oli koko kurssin aikana luotu tv-sarjan konsepti.

Asuminen Los Angelesissa

Alusta asti minulle oli luontevin ajatus etsiä kimppakämpää Los Angelesista. Yhteisasumisen avulla ajattelin säästävänä rahaa, ja toivottavasti laajentavani kaveriverkostoani yliopiston ulkopuolella. Molemmat kävivät toteen. Sain järkihintaisen asunnon ja kämppiksestäni rakkaan ystävän.

Etsin asuntoja lähinnä eri Facebook-ryhmien kautta, ja viimeisinä viikkoina ennen lähtöäni Suomesta tein muutaman videohaastattelun vapautuviin huoneisiin. Yksi näistä tärppäsi, ja sovimme alustavasti, että muuttaisin santamonicalaisen kolmion toiseen huoneeseen heinäkuun alusta. Poismuuttavalta vuokralaiselta jäi huoneeseen huonekalujakin, joten hankintoja tarvitsi tehdä vain vähän.

Kotini sijaitsi Santa Monicassa Ocean Parkin kaupunginosassa talossa, jonka pihapiirissä naapureihin tutustui nopeasti. Alue on rauhallista omakotitaloseutua, ja merenrantaan käveli alle kymmenessä minuutissa, viereiseen puistoon parissa minuutissa. Rannalla kävinkin kävelemässä tai juoksemassa paljon, ja meri oli syy, miksi Santa Monicaan hakeuduin. Läheiseltä Main Streetiltä löytyy liikkeitä, kahviloita, ravintoloita, baareja ja soma pikkukirjasto. Sen tunnelma on huomattavasti Santa Monican kaupallista keskustaa sielukkaampi.

Vuokrat Los Angelesissa ovat korkeat. Oma vuokrani oli yleiseen hintatasoon sekä asuntoani sijaintiin ja laatuun nähden hyvinkin maltillinen, \$1600 kuukaudessa eli 1360–1500 euroa kurssin mukaan. Autopaikka ei sisällynyt vuokraan, mutta kadunvarsipysäköinti oli ilmaista, ja onneksi tilaa riitti hyvin. Sähkö-, vesi- ja nettimaksuista tuli noin \$80 lisäkuluja per kuukausi.

Aiemmat stipendiaatit ovat asuneet lähinnä Santa Monicassa ja Silver Lakessa. Karkeasti ottaen Los Angeles jakautuu länsi- ja itäpuoleen. Länsipuolella asuminen on yleensä kalliimpaa, ja alueet ovat usein siistimpiä ja vauraampia. Itäpuolella puolestaan korostuvat monipuolinen katuruokatarjonta, sekä urbaani, paikoin rosainen kaupunkikulttuuri.

Omasta mielestäni erityisen viihtyisiä asuinalueita ovat Ocean Parkin lisäksi Eagle Rock ja Highland Park, jotka tunnetaan luovasta ilmapiiristään, kahviloistaan ja ravintoloistaan, sekä itäpuolen Boyle Heights, jossa asuu paljon meksikolaisamerikkaista väestöä. Viihtyisiä asuinalueita ovat myös Los Feliz, jonka vahvuuksia ovat sen ravintolatarjonta ja Griffith Parkin läheisyys, sekä Culver City, josta on hyvä metroyhteys USC:n kampukselle.

Kesäkuun pariksi viikoksi sain diilin kampuksen lähellä olevasta pikkuyksiöstä, jonka asukas oli muuttamassa pois maasta valmistumisensa päätteeksi. Kesälukukauden kahden ensimmäisen viikon aikana oli kätevää asua kampuksen kulmilla, kun lista hoidettavista asioista oli pitkä: pankkitili, metrokortti, opiskelijakortti, rokotusten todistaminen, vanhojen todistusten postittaminen verifiointia varten ja niin edelleen. Mutta heinäkuun alussa muutin reilun 20 kilometrin päähän Santa Monicaan melko helpottuneena.

Arki kampuksella

Varsinainen yliopistokampus on todella viehättävä ja siisti, jollain tapaa elokuvan lavasteita muistuttava. Tiedekuntien rakennusten lisäksi alueella on USC Village, josta opiskelijat löytävät kaiken tarvittavan: siellä on Target, Trader Joe's, kahviloita, lounasravintoloita, pilates- ja joogastudiot, kynsi- ja ripsisalongit, postipalvelut ja USC:n oma pankki. Kampuksen uima-allas ja kuntosalit ovat opiskelijoille ilmaisia, mutta muutoin opiskelija-alennuksista ei ole kampuksella kuultukaan, vaan kaikki ravintolat ja kahvilat tuntuvat pikemminkin ympäröivää asuinalueita kalliimmilta. Tämä saattaa liittyä USC:n maineeseen varakkaiden perheiden lasten suosimana yksityisyliopistona. (Kaupungin toinen tunnettu yliopisto ja USC:n kilpailija, UCLA eli University of California, on puolestaan julkinen yliopisto.)

Yliopiston viehättävän kampusidyllin ulkopuolella sijaitseva asuinalue on melko karu, ja pimeän tultua alue voi tuntua joskus turvattomalta. Kampuksella ja opiskelija-asuntoloille johtavilla reiteillä päivystävät yliopiston omat vartijat ja poliisit. Lisäksi kampuksen lähistöllä asuvat opiskelijat voivat käyttää Lyft-kyttipalvelua maksutta iltaisin.

Varotoimista huolimatta sähköpostiin saapui pitkin vuotta ilmoituksia ryöstöistä, varkauksista ja uhkailutilanteista, jotka tapahtuivat kampuksella tai sen läheisyydessä iltaisin tai öisin. Tyypillinen tapaus oli puhelinvarkaus, jossa sähköpotkulaudalla liikkuva varas nappasi luurin kävelevän opiskelijan kädestä. Omien kokemusteni perusteella kampusalue tuntui aina turvalliselta, mutta pimeällä liikkeessä pidin puhelimen taskussa ja katseen ylhäällä.

Ulkomaalaiset opiskelijat ovat velvoitettuja ottamaan – ja maksamaan – terveysvakuutuksen USC:n kautta. Onnekseni pysyin vuoden ajan varsin terveenä, mutta parin käyntikerran perusteella mielikuvani opiskelijaterveydenhuollon laadusta on positiivinen. Kampukselta löytyy myös oma apteekki.

Liikkuminen Los Angelesissa

Asumisen lisäksi Los Angelesiin muuttavan kannattaa ajoissa miettiä, aikooko ostaa auton vai ei. Itse kallistuin valmiiksi auton kannalle, ja kun edellinen säätiön stipendiaatti ehdotti kauppoja omastaan, oli päätös helppo.

Moni Los Angelesiin saapuva yllättyy ensimmäisenä siitä, miten laajalle kaupunki levittyy. Sosiaalinen media on täynnä meemejä sen liikenneuhkista, ja siitä, kuinka pitkä matka kaupungin itälaidalta on sen länsilaidalle. Monet paikalliset eivät ole koskaan matkustaneet metrolla tai bussilla kotikaupungissaan.

Minulle auto tuntui tarpeelliselta jo siksi, että halusin vuoden aikana retkeillä, vierailla kansallispuistoissa ja surffata. Kesälukukauden ajan kuljin metrolla Santa Monicaan kampukselle parkkimaksuja säästääkseni, ja totesin senkin ihan käteväksi. Metro ei ole erityisen nopea, mutta siisti ja useimmiten melko tyhjä. Syksyllä ja keväällä minulla oli myöhään illalla päättyviä iltaluentoja, enkä halunnut pimeään aikaan kulkea metrolla, joten päädyin ajamaan yliopistolle. Pysäköinnistä USC:n parkkihalleissa saa kuitenkin maksaa reilut 500 euroa per lukukausi.

Julkistenkin varassa Los Angelesissa toki pärjää, mutta kaupunki on rakennettu autojen ehdoilla, ja liikkuminen julkisilla vie aikaa. Minulle auto toi vapautta, mahdollisti ikimuistoisia roadtrippejä viikonloppuina ja lomilla sekä myös juttuaihteita, jotka vaativat ajamista. Kurssitehtäviäni ja lopputyötäni tehdessä ajelin ympäri Los Angelesia ja Orange Countyä tapaamaan haastateltavia. Oli mieluisaa, ettei logistiikkaa tarvinnut miettiä liikaa juttuja ideoissa.

Ulkomaalaisten on hankittava Kalifornian ajokortti, elleivät ole vain käymässä turisteina. Se tapahtuu DMV:ssä, eli paikallisessa Traficomissa, ja korttia varten on suoritettava teoria- ja ajokoe. Ajokortti on myös kätevä henkilöllisyystodistus – eikä vain iän todistamiseen. Siinä on näkyvillä kotiosoite, joten sillä voi osoittaa museoissa tai kansallispuistoissa paikallisuutensa ja saada kalifornialaisille rajattuja alennuksia tai ilmaisia sisäänpääsyjä.

Lopuksi

Vuosi Los Angelesissa oli ikimuistoinen ja se palkitsi minut monella eri mittarilla niin henkilökohtaisesti kuin ammatillisestikin. Vuosi uutiskoneiston ulkopuolella on ollut arvokasta aikaa syventyä hitaaseen journalismiin ja pysähtyä myös sen äärelle, millaista journalismia haluan itse tulevaisuudessa tehdä. Tutustuin sellaisiin journalismin genreihin, joista ilman USC-kokemustani en olisi edes tiennyt innostuvani. Stipendiaattivuosi myös ajoittui erinomaiseen saumaan omalla urallani. Uskon, että vuoden aikana oppimaani pystyn soveltamaan työssäni vielä pitkälle tulevaisuudessa.

Amerikkalaisilta ystäviltäni ja professoreiltani olen ammentanut taitoja sanoittaa omaa osaamista ja saanut itsevarmuutta oman ammattitaidon myymiseen. Heidän kauttaan on avautunut kallisarvoinen ikkuna ymmärtää paremmin amerikkalaisuutta ja sen eri todellisuuksia. Olen kiitollinen tästä ystävien ja huippuammattilaisten verkostosta, jonka stipendiaattivuosi on minulle mahdollistanut.

En koskaan osannut haaveilla asumisesta Kaliforniassa. Nopeasti oivalsin, että se on paljon muutakin kuin Hollywood, liikennemuutokset ja rannat: LA:ssa on uskomattoman monipuolinen ruoka- ja ravintolakulttuuri, luontoa ja retkikohteita moneen makuun ja maailmantähtiä esiintymässä aivan tavallisina arki-iltoina. Näistä kaikista yritin nauttia myös kaiken puurtamisen ohella. Sekin tuntui luksukselta, sillä iltapainotteisessa vuorotyössäni Helsingissä spontaanit kulttuuririennot tai ravintolaillalliset ovat harvinaisempia.

Kutsuttuani Los Angelesia kodikseni yli vuoden siitä on tullut minulle merkityksellinen paikka monella tapaa. Olen valtavan kiitollinen Helsingin Sanomien Säätiölle tästä

ainutlaatuisesta vuodesta, jonka sain viettää opiskellen University of Southern Californiassa. On ollut etuoikeus saada vuoden hengähdystauko palkkatyöstä, keskittyä ajattelemaan journalismia, sen eri muotoja ja kuinka sitä voisi tehdä paremmin.